

[Aksel Larsen.]

man overhovedet ikke har drømt om, at denne lov skulle udløbe.

Den højtærede finansminister fremstiller samfundets situation i almindelighed og statens situation i særdeleshed som værende finansielt og økonomisk yderst elendig og siger, at det kan ikke gå an at fastsætte nu, hvornår tekstilskatten skal ophøre, for sådan som det hele ligger, kan vi ikke undvære de 200 eller 250 mill. kr., den giver. Jeg er af den mening, at hvis det virkelig kniber så kolossalt for den højtærede finansminister, skulle han interessere sig mere, end han øjensynlig gør, for at spare på statens udgiftskonto. Der gives stadigvæk godt og vel 1 milliard kr. ud om året til militærvæsenet. Jeg skulle tro, man her kunne spare ganske betydelige beløb, og hvis finansministeren interesserer sig herfor og kan få ørenlyd for sine tanker i regeringen, så behøver han ikke at støtte sig på tekstilskatten.

På den anden side lyder det noget mærkeligt, at den højtærede finansminister ikke kan undvære tekstilskattens penge. Efter lovens formulering råder han slet ikke over dem, han har slet ikke lov til at tage dem ind i statskassen eller disponere over dem på nogen måde. De skal indsættes på en særlig konto i Danmarks Nationalbank. De skal til sin tid bruges til at indfri sparebeviserne, men det er der jo længe til — det er i hvert fald ikke i det kommende finansår, sparebeviserne skal indfries — og iøvrigt skal de anvendes til at afskrive med på reguleringskontoen. Altså, de skal bruges til at betale en del af Tysklands gæld til Danmark.

Nu er det ikke så uhyre nødvendigt med denne afskrivning på reguleringskontoen, det er kun en metode, man anvender til at nedkule penge. Men under alle omstændigheder har den højtærede finansminister ikke nogen som helst ret til at stå heroppe og operere med indtægterne fra tekstilskatten, som om det var penge, der gik ind i statskassen og brugtes til statsdrift, og som han af den grund ikke var i stand til at undvære.

Det er muligt, at regeringen til enhver tid er til at tale med. Jeg vil meget gerne tage den højtærede finansminister på ordet, men jeg vil ganske vist gerne have en vis sikkerhed for, at han også tegner firmaet. Det forekommer mig, at hans statsminister

forleden holdt en tale, hvori han sagde, at regeringen absolut ikke var til at tale til, når det var kommunisterne, der ville tale til den, men det kan være, at det har forandret sig siden, og hvis det er tilfældet, er jeg glad for det.

Jeg må dog bedrøve den højtærede finansminister med, at det ikke er sådan, at vi vil stemme for alle de ændringsforslag, der findes i betænkningen. Vi kan tænke os at stemme for det ændringsforslag, der er stillet af mindretallet i udvalget om de nye paragraffer. Hvis det er det, ministeren takker os for, kan jeg naturligvis ikke have noget imod det. Det er altså ikke, fordi vi synes, at loven derved får den ideelle affattelse, men den bliver i hvert fald bedre end af finansministeren foreslået.

Vi kan naturligvis tænke os at stemme for de hertil svarende øvrige ændringsforslag, hvis de kommer til afstemning, og vi kan også i sidste instans tænke os at stemme for ændringsforslag nr. 5, men jeg vil rigtig nok håbe, at vi, inden vi når til afstemningen om dette ændringsforslag, ved afstemningen om vort underændringsforslag får vedtaget, at aftrapningen skal ske, ikke hver anden måned, men hver måned.

Vi kan derimod ikke stemme for den højtærede finansministers ændringsforslag nr. 6, og her må jeg forsøge at dæmpe den ganske vist i forvejen meget dæmpede begejstring, jeg gav udtryk for i min første tale. Jeg er blevet opmærksom på, at den foreslåede ændring hverken formelt eller reelt ændrer noget i lovforslagets oprindelige affattelse. Ifølge lovforslagets oprindelige affattelse var det finansministeren alene, der skulle fastsætte, hvornår en afvikling kunne påbegyndes. Ændringsforslaget går ud på, at finansministeren med tilslutning fra finansudvalget kan fastsætte, hvornår en afvikling skal påbegyndes. Det kan kun forstås derhen, at hvis finansministeren — det være sig den nuværende eller den kommende — endelig mener, at det er forsvarligt at påbegynde afviklingen, skal han forsøge at overbevise finansudvalgets flertal om forsvarligheden heraf, og hvis det lykkes ham, kan han påbegynde afviklingen. Men som ændringsforslaget er formuleret, er det ikke finansudvalget, der kan sige til finansministeren: nu skal du påbegynde afviklingen. (Bertel Dahlgaard: